

Євген КАРПІНЕЦЬ

Усе людське життя не є зупинкою, стоянням на місці, але подорожжю, постійним рухом. Так і в духовному житті потрібен рух, рух у напрямку до Бога. Сам Христос називав себе Дорогою: «Я – Дорога, Правда і Життя» (Ів. 14, 16). Гортаючи сторінки Святого Письма чи то Старого, чи то Нового Завітів, ми зустрічаємося з цим процесом: Ізраїльський народ на чолі з Мойсеєм прямує до Обіцяної землі, Товит мандрує із архангелом Рафаїлом.

Сам Христос ніколи не затримувався на одному місці. У дитинстві на руках матері втікає у Єгипет, юнаком іде до Єрусалимського храму, згодом у зрілому віці долає величезні відстані. Про Пресвяту Богородицю також знаємо, що вона «зібравшись, пустилася швидко в дорогу в гірську околицю» (Лк. 1, 39).

Проща або паломництво – це наче фізичне втілення духовного руху, завдяки йому вже тут, на землі, можемо відчувати Царство Боже. А як же тоді молоді християни мають брати участь у такого роду духовних подорожах? У цій статті пропонуємо Вашій увазі декілька думок стосовно молодіжного паломництва.

На прощі пам'ятаємо про ближнього!

Молодь і старше покоління, на перший погляд, - несумісні речі. Як можна поєднати їх інтереси, зацікавлення? Що може вабити і зосереджувати одних та давати необхідне іншим? Адже для старшого покоління проща – це, найперше, акт покаяння, молитовної тиші та спокою, благання про співчуття та милосердя. Для молодих людей, крім покаянного та молитовного аспекту прощі, важливими є також спілкування, знайомство,

моменти радості. Під час прощі обличчя молодої особи випромінює ентузіазм, енергію, лагідну посмішку.

Як же тоді бути? Найперше – порозуміння. Перший префект Дрогобицької духовної семінарії блаженної пам'яті о.Василь Поточняк – засновник однієї із найбільших (430 чол. у 2014 р.Б.) і найтриваліших (10 днів) в Україні пішої прощі з Самбора до Зарваниці був дуже строгим до тих, кого можна назвати воцерковленими (семінаристи, прочани зі стажем, організатори-лідери), але до новачків був поблажливим. З останніми він міг сфотографуватись, пожартувати, дати якесь завдання, зіграти у гру...

Інколи прочани зі стажем обурювались: мовляв, навіщо нам на прощі концерт, танці, розваги? Відповіддю на це питання нам може послужити розповідь про те, як якийсь мисливець застав преп. Антонія Великого з учнями у розвазі, сміху... Хотів розчаруватись, але Святий йому наказав взяти стрілу, поставити на лук і тягнути тятиву: «Ще тягни, ще...». Мисливець відмовився, бо зламається лук...Тоді отець сказав, що у духовному житті братії все аналогічно... Є час на молитву, а є час, коли можна трохи розслабитись...

Отець Василь завжди на прощі виглядав невтомним...А силу черпав з Ісусової молитви...Ця молитва на прощі як пальне для авто. Він вчив й інших співати її...І в Заповіті писав, як на «прощі» смертельної хвороби він озброювався молитвою. Постать отця Василя на прощі нагадувала Доброго Пастиря, який веде отару туди, де соковита паша...

Бачачи ближнього, потрібно пам'ятати, чиїм він є образом, діяти за принципом «мінімум для себе - максимум для ближнього», не боятися довіритися Богові. Тоді стаються дивовижні речі, за кілька годин ще зовсім незнайомі люди, «юні і немолоді», стають неначе однією великою родиною, яка поспішає в одному напрямку, не зважаючи на будь-які перешкоди, на зустріч до Того, хто їх невтомно очікує.

Коли немає часу...

Коли є можливість піти на прощу, та немає бажання або часу, хочеться зацитувати слова блаженної пам'яті о. Василя Поточняка: «Ми розуміємо, що один із сучасних гріхів звучить у постійній відповіді: «Не маю часу». Через брак часу на Бога нам його

катастрофічно бракує для себе, для сім'ї, для ближнього і для суспільства. А ще ми дуже шкодуємо себе стосовно Божих справ. На прощі Господь «лікуватиме» цей та інші наші гріхи своєю присутністю і поміччю. Він буде сенсом нашої жертви також в особистих наміреннях».

Проща і прощення

Давнє українське слово «проща» пов'язане зі словом «прощати», а це, властиво, одна із головних цілей прощі - отримати прощення.

«Найбільшим кроком віри людини, одним із її мірил – є прощення. Настільки, наскільки можемо простити – настільки й віримо. Остаточне прощення дарує лише Бог, але Він передає оце прощення людині згідно з її вірою. Віра веде до прощення. Прощі, паломництва також наскрізь проникнуті бажанням прощення або наповненням своєї душі ментальністю прощати. Прощення – це Божий дар. Прощення дозволяє любити так, як нас люблять. Людина стільки може простити, скільки відчуває прощення щодо себе. Тому вислів: я тобі ніколи не прощу підказує, що людина не відчуває прощення Бога».

Євген КАРПІНЕЦЬ Тобі, молодий паломнику!//СЛОВО № 2 (62) 2015